

ESCOLA TORRENT D'EN MELIS

JOCS FLORALS 2023

POEMES, TEXTOS I DIBUIXOS DE L'ALUMNAT DEL TORRENT D'EN MELIS

DIADA DE SANT JORDI

Avui és un dia especial,
La Diada de Sant Jordi,
On l'amor i la cultura
S'uneixen amb gran complicitat.

Que la rosa simbolitzi l'amor,
i els llibres ens portin el coneixement,
que aquesta Diada sigui sempre,
un dia d'emoció i sentiment.

Celebrem així la Diada
de la cultura i la lletra,
i que els Jocs Florals de l'escola
enriqueixin la nostra festa.

Poema realitzat per IA

En aquesta revista, trobareu una àmplia selecció de textos, il·lustracions i fotografies que són el fruit del treball de l'alumnat de primària de l'escola Torrent d'en Melis .

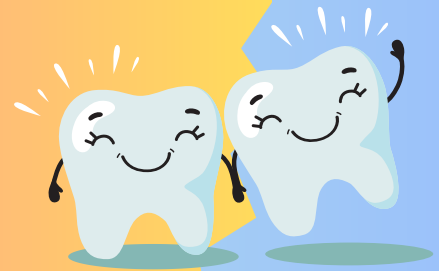
Us convidem a llegir-la, a gaudir-ne i a compartir-la amb els vostres amics i familiars.

Feliç Sant Jordi 2023!!

1rA

LES DENTS

LES DENTS SON BLANQUES
COM EL PAPER.
S'HAN DE RASPALLAR
PER PODER BRILLAR.
QUAN CAU UNA DENT
EL RATOLÍ VA MOLT LENT.
I AL DENTISTA HEM D'ANAR
SI LES DENTS VOLEM SANAR.

LES ESTRELLES

2nA

EL DIAMANT ROBAT

Fa molt de temps hi va haver un robatori important. Van robar un diamant a un Museu. Mohamed, Piqué i Alexia van anar d'excursió a un museu i quan estaven mirant un diamant molt bonic, de sobte, van entrar a robar-lo. Mohamed, Piqué i Alexia, van començar a perseguir als lladres i a posar trampes fins que van enxampar-lo. Després va arribar la policia, i van veure que ja els havien capturat. Els tres amics sempre van estar molt contents del que havien fet junts i van viure feliços molts i molts anys.

Els Bàsquet

2n B

NICO I ELS MONSTRES

HI HAVIA UNA VEGADA UN NEN QUE ES DEIA NICO, TENIA 12 ANYS I UN DIA VA ANAR AL LABORATORI DEL SEU PARE. LLAVORS VA VEURE UNA PORTA MOLT ESTRANYA I VA ENTRAR DE COP. VA VEURE UNA CIUTAT DESTRUÏDA I UN CUC GEGANT QUE ANAVA A GRAN VELOCITAT, VA TENIR MOLTA SORT QUE NO LI AIXAFÉS. TAMBÉ VA VEURE UNS DRACS QUE ESTAVEN CORRENTS. ESTAVA MOLT ESPANTAT I VOLIA TORNAR A ENTRAR AL LABORATORI PERÒ ESTAVA PROTEGIT PER UN GOS DE TRES CAPS, PERÒ PER SORT ESTAVA DORMIT. EN AQUELL MOMENT, VA VEURE UNA CORDA AL SOSTRE I VA SALTAR, ES VA AGAFAR I VA TRAVESSAR AL GOS. PERÒ JUST QUAN ESTAVA A SOBRE ES VA DESPERTAR, I QUAN VA VEURE AL NEN SE'L VOLIA MENJAR PERQUÈ TENIA MOLTA GANA. PERÒ EL NICO JA ESTAVA A PROP DE LES ESCALES I VA PODER PUJAR. A DALT HI HAVIA UNA PISTOLA I LI VA DISPARAR. LLAVORS EL GOS ES VA CONVERTIR EN UN HUMÀ. AL VEURE AIXÒ VA DECIDIR DISPARAR A TOTS ELS MONSTRES DE LA CIUTAT DESTRUÏDA I TOTS ES VAN CONVERTIR EN HUMANS.

FI

LA FANTASIA

3ra

El meu país

JO ESTIMO EL MEU PAÍS
PERQUÈ ÉS MOLT BONIC
I NO M'IMPORTA QUE SIGUI PETIT.

JO ESTIMO EL MEU PAÍS
PERQUÈ ESTIC AMB ELS MEUS AMICS
I SÓC MOLT FELIÇ.

JO ESTIMO EL MEU PAÍS
PERQUÈ ESTIC AMB LA MEVA FAMÍLIA
I PASSEM MOMENTS DIVERTITS.

ELS LLEONS

3rB

EL PATI

LA LUCIA, L'AXEL I LA CARLA AL PATI S'HAN BARALLAT,
LA LUCIA ENS HA INSULTAT,
L'AXEL ENS HA ESGARRAPAT,
LA CARLA ENS HA CRIDAT.

A L'AXEL, ELS CABELLS HEM ESTIRAT,
I S'HA QUEDAT DESPENTINAT.
A LA LUCIA L'HEM ESGARRAPAT,
I UNA BONA TIRETA LI HEM FICAT,
A LA CARLA, AL TERRA L'HEM TIRAT,
I EL PANTALÓ S'HA EMBRUTAT.

TOT AIXÒ NO ENS HA AGRADAT,
I ENS HEM PERDONAT.
L'AXEL ENS HA CONVIDAT,
LA LUCIA UN PETÓ ENS HA REGALAT,
I LA CARLA UNA ABRAÇADA ENS HA DONAT.

ELS HACKERS

4t A

LA PORTA MÀGICA

Hi havia una vegada una nena que es deia Maria i tenia deu anys. Vivia a Berlin, Alemanya. Un dia estava passant l'estona amb els seus amics. L'Àlex, una nena misteriosa de la seva mateixa edat, i l'Hèctor, un nen d'onze anys que era molt seriós. Estaven jugant al fet i amagar quan la Maria va xocar amb el tronc d'un arbre i, de sobte, va veure una llum molt brillant al final del bosc. Només la Maria, que era molt valenta, es va atrevir a apropar-se fins aquella llum blanca com la neu. Va anar corrent cap a ella i, quan va arribar, es va adonar que era una porta i que necessitava una clau per obrir-la. Com la podria trobar? Què hi hauria a dins?

Llavors, se li va acudir mirar al voltant de la porta i va trobar un forat petit amb una cosa a dins. Era la clau!

De lluny, sentia l'Àlex i l'Hèctor cridant alguna cosa que no entenia. Segurament li deien que no obrís aquella porta. Però la Maria, que tenia molta curiositat, no els va fer cas. Va aconseguir obrir-la i, en fer un pas endavant, va caure per un forat negre i profund, que li va semblar enorme. Quan va arribar al fons va comprovar que es trobava bé, que només tenia una ferida petita al genoll dret. Tot i això, estava marejada per culpa de la caiguda. Quan es va recuperar va veure que estava en una ciutat antiga, sense tecnologia ni internet, on hi vivien molt poques persones.

La Maria es va apropar a una d'aquelles persones i li va preguntar a quin any estaven. La senyora li va respondre que era l'any 1935. Es va quedar bocabadada perquè li va semblar molt estrany poder viatjar en el temps per una porta màgica. La Maria estava absolutament perduda, així que se li va acudir anar a buscar la seva casa. Va preguntar i la va buscar fins que va trobar una casa semblant. Es va apropar a la porta per trucar al timbre, però va veure que estava oberta. Com era valenta i curiosa va decidir entrar. Al passadís es va topar amb un rellotge antic de butxaca que li va recordar a un que tenia el seu avi Anton. No s'ho podia creure!

Aquella era la casa del seu avi?

Va seguir buscant per si trobava algun altre objecte del seu avi quan, de sobte, va sentir unes passes al fons del passadís i va veure una ombra a la foscor. No va pensar que podria ser perillós i va córrer a perseguir-la fins que la va trobar a dins d'un armari. Era un nen! De l'ensurt, els dos van cridar tan alt que es va escoltar per tota la casa.

Quan es van calmar, la Maria li va preguntar qui era. El nen, que era menut d'alçada i portava ulleres li va dir que es deia Anton. La Maria es va quedar sorpresa, no s'ho podia creure. Tenien tants dubtes i preguntes, que van estar hores i hores parlant.

L'Anton li va explicar moltes coses del passat i la Maria del futur. Al cap d'una estona, el rellotge marcava les 19:30h, l'hora de sopar, així que es van acomiadar i la Maria va tornar al lloc on va caure de la porta màgica.

Durant uns quants minuts va estar pensant com podria tornar a la seva època, fins que, al cel, va formar-se un remolí de vent que se la emportar cap al seu temps.

Després d'un bon mareig va caure de cul a terra. Havia tornat al bosc on estava jugant amb els seus amics!

Va decidir anar a casa i explicar tot allò que li havia passat però, quan va arribar, la casa on havia viscut tota la vida estava canviada. Ara el color de la paret era marró, hi havia cinc finestres enlloc de tres i la porta també era diferent. Aquesta casa no és la meva? - va pensar. En aquell moment, la porta es va obrir i va sortir una persona desconeguda. Va mirar malament a la Maria i ella es va espantar tant que va decidir anar a buscar als seus amics, Àlex i Héctor, a la plaça del barri perquè és el lloc on es trobaven sempre.

Quan va arribar i els va veure, va córrer cap a ells per abraçar-los. Però ells van reaccionar de forma estranya, com si no la coneguessin. La Maria es va quedar paraitzada perquè no s'ho esperava i va decidir explicar-los-hi el que li havia passat. Al principi no la van creure, però quan ella els va dir un secret que compartien, ells van començar a confiar en ella i la van ajudar a resoldre el misteri de casa seva.

De mica en mica, van anar descobrint que tot això podia ser culpa de la Maria, perquè ella li va explicar a l'avi el seu futur. L'Àlex i l'Héctor van pensar que potser a l'Anton no li va agradar el futur que li esperava i va decidir canviar-lo vivint una altra vida. Per tant, la Maria del futur mai havia nascut.

The kings

VIATGEM EN EL TEMPS

Hi havia una vegada un nen i una nena que tenien un gos. El nen es deia Àlex, la nena, Arantxa i el gos, Max. Un dia estaven avorrits i van anar a la biblioteca del pare de l'Arantxa per tafanejar una estona. Van agafar un llibre amb una aparença curiosa. El van obrir i, de sobte, els va xuclar als tres cap a dins. Quan es van recuperar de l'ensurt, van aparèixer en l'Antic Egipte. Què feien allà? Caminant per la zona es van trobar a Ramsés II, el faraó d'Egipte. Aquest els va convidar a la seva piràmide i, a dins, hi havia moltes estàtues d'or. Amb els ulls perduts en les estàtues, no es van adonar que Ramsés II havia desaparegut just quan es va sentir un soroll de pedres movent-se. En aquell moment va sortir del sostre una bola gegantesca de metall, anava directa cap a ells. Van córrer tot el que van poder. Per poc els xafa! Quan es van tranquil·litzar, van continuar investigant i van descobrir un passadís secret. El final del passadís els portava a una paret feta d'un full gegant! Van decidir agafar una cantonada del full i estirar-la... Havien saltat de pàgina!

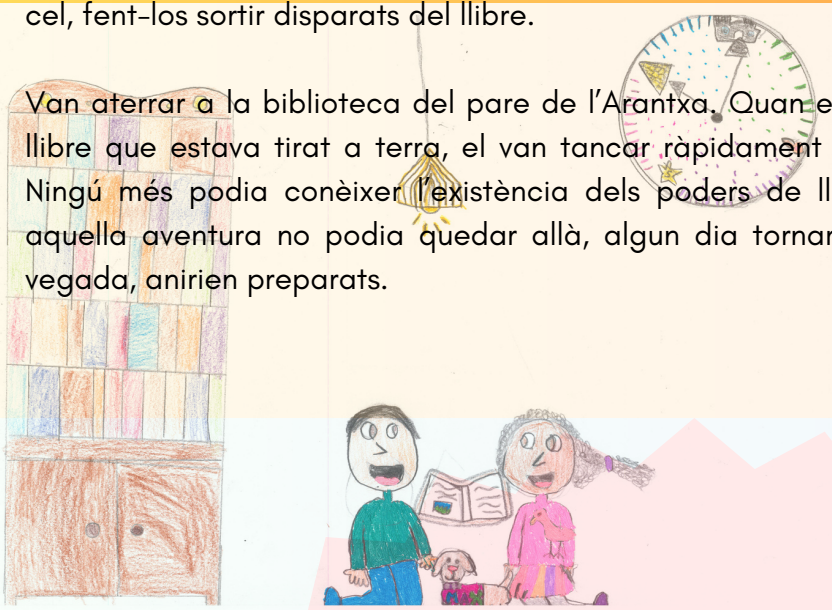
Per sorpresa seva, van aparèixer a un lloc ben diferent... estaven a l'Antic Oest! I no us imagineu la mala sort que van tenir... justament havien anat a parar enmig d'un tiroteig en un petit poble del desert! Van córrer a refugiar-se a dins d'una cantina i, quan es va acabar el tiroteig, van sortir i van veure que el guanyador havia estat Wild Bill, el millor pistolero de l'època. En el moment que van creuar les mirades, van sortir corrent com bojos, però Wild Bill els va ensenyar que tenia l'estrella de Sheriff. Més tranquils, van parar i van tornar enrere per saludar-lo. L'Arantxa i l'Àlex van explicar què els havia passat i que no sabien què fer. El Sheriff els va recomanar seguir amb l'aventura fins al final i, abans d'acomiar-se, els va regalar un barret, una estrella de Sheriff i els va deixar un cavall per ajudar-los en el seu camí. El que no sabien l'Arantxa i l'Àlex és que el cavall no podia passar de pàgina i, quan van estirar un altre full de paper... el cavall va quedar enrere!

Ara havien anat a parar a l'Era Medieval! Allà tot estava ple de castells i torres ben altes construïdes amb pedres. Però no tot era tan maco, ja que, tornant a demostrar la seva mala sort, van anar a petar al mig d'una guerra de França contra Anglaterra. Abans que els enxampés alguna fletxa, l'Àlex, l'Arantxa i el Max van córrer a amagar-se en una carrossa que hi havia allà a prop. Trient una mica el cap, anaven veient com volaven fletxes i llances d'un costat a l'altre sense control. De sobte, van veure com, des dels dos bàndols, algú aixecava una bandera blanca. S'havien rendit tots dos països a l'hora! Per celebrar el fi de la guerra, van fer una festa en el castell més gran de la zona. Van menjar moltes coses de l'època. L'Àlex es va tornar boig i va arrasar tot sol amb el menjar que podria haver servit per alimentar vint persones! Després de menjar, van continuar amb la celebració fent curses de cavalls i, com que van guanyar, els van regalar un altre cavall. Però, com bé us imagineu, tampoc podia saltar de pàgina.

Es tornaven a trobar en un nou espai, ara havien viatjat molts anys enrere, estaven en la Prehistòria! Allà es van trobar de ple amb un cavernícola que, com estava com un llum, els va construir una mansió pels dos nens i una altra més petita pel gos. Totes dues eren de fusta, excepte els coixins i les cortines que estaven fets de fulles de palmera. Estaven tan emocionats que van oblidar en quina època es trobaven i quins perills podien sorgir al seu voltant. I, justament quan més gaudien de les mansions, va venir una estampida de bisons, que va enderrocar de cop les dues llars. Es van refugiar en una cova, però no es veia pràcticament res. L'Àlex va agafar un tros de fusta i l'Arantxa dues pedres. Van fregar les dues pedres i van començar a sortir espurnes, que van fer servir per crear una torxa. El cavernícola, que ja sabeu que estava com un llum, en veure el foc per primera vegada, es va pensar que aquests tres personatges eren uns bruixots malignes. I, per evitar la seva màgia negra, amb un cop de puny els va enviar escopetejats cap al cel, fent-los sortir disparats del llibre.

Van aterrar a la biblioteca del pare de l'Arantxa. Quan es van recuperar de l'ensurt, van mirar el llibre que estava tirat a terra, el van tancar ràpidament i el van lligar ben fort amb una corda. Ningú més podia conèixer l'existència dels poders de llibre, però ells estaven convençuts que aquella aventura no podia quedar allà, algun dia tornarien a les seves pàgines, però, aquesta vegada, anirien preparats.

Els viatgers

Sè A

Amor i Amistat

Només amb un somriure que em facis tot passant,
ja m'omple d'alegria i veig el món més gran.

L'amistat no es pot comprar amb diners,
ni amb milions, ni per res.

Amb un amic al costat,
cap camí és massa llarg.

Un veritable amic és aquell que deixa de banda les seves lluites,
per acompanyar-te en les teves batalles.

Un amic real mai t'abandona,
sigui home o sigui dona.

Valora sempre els teus amics,
siguin grans o siguin petits.

La llum de la pau.

5è B

La cuina

T'ensenyaré el meu lloc preferit
que és on ho tinc tot cuit.

Entre olles i cassoles
fem les tapes més bones.

Si a la cuina em vols ajudar
pots venir a fregar!

La cuina està neta i polida
per això hi estic tan abduïda.

La cuina tan lluent i bonica
tan neta i magnífica.

Fa cinc minuts que no et veig,
ai quin bloqueig!

Els Tres Cuiners

6è A

El món creatiu

Una vegada hi havia un nen que es deia Àlex i que tenia 12 anys. Una tarda que estava avorrit a casa es va animar a inventar-se un conte. Al principi no sabia què escriure i com no li venien idees al cap va decidir finalment fer el conte a partir de dibuixos. Per fer-lo, va agafar un pinzell que havia trobat amagat a les golfes de casa seva.

Quan el va començar a dibuixar va veure que el paisatge que estava dibuixant cada vegada es feia més realista i que a cada línia que feia, el dibuix semblava que tingués vida pròpia. L'Àlex va fer una composició que tenia tot el que un bon conte ha de tenir: un bon fons, unes imatges molt boniques i alguns personatges secundaris. No obstant, no va dibuixar cap personatge principal ja que el personatge principal seria ell, sense saber-ho. De sobte, el dibuix va absorbir a l'Àlex i la història es va anar escrivint sola...

Quan l'Àlex va caure a dins de la imatge, va pensar que viure allà dins no seria tan dolent com pensava en un principi, ja que podia dissenyar ell mateix al seu gust la seva vida i el seu entorn. D'aquesta manera va anomenar al seu nou món: "El món creatiu".

Un bon dia, mentre caminava pel bosc, va veure que alguna cosa es movia entre les plantes i a continuació va sortir d'un salt una nena de la mateixa edat que ell i es deia Clara. La Clara li va preguntar amb una veu molt fluixeta

-Hola, qui ets i què fas aquí? L'Àlex li va dir

-Sóc l'Àlex, i sóc l'autor d'aquest món- va respondre el nen. La Clara es va quedar bocabadada i no va saber què dir.

-Tu has creat tot això? - va preguntar la nena.

-Sí! -va dir l'Àlex.

Quan la Clara es va adonar de què l'Àlex no parava de mirar-la amb ulls misteriosos li va explicar que ella havia entrat en aquest quadre per casualitat i necessitava ajuda per sortir. El nen no sabia què respondre però va preferir explicar-li la veritat a la Clara. I la veritat era que ell tampoc sabia com sortir d'allà.

Van passar els següents dies junts i es van anar coneixent una mica i fent amics. Es van adonar què els dies que venien les tempestes de confeti no sabien com protegir-se, així que van començar a buscar materials per muntar una cabana. Lamentablement, no en van trobar cap. L'Àlex, va tenir una idea, i es va treure el seu pinzell de la butxaca. Va començar a dibuixar una barra de pa i la barra de pa va aparèixer per art de màgia! El que no sabia i acabava de descobrir era que a dins del dibuix, tot el que l'Àlex dibuixés amb el seu pinzell fabulós, apareixeria! Quan la Clara va veure el poder d'aquell pinzell va començar a cridar d'alegria!

- És la nostra salvació! Visca! Podrem dibuixar una sortida i segur que apareixerà! Deixa'm dibuixar i provar, Àlex! -va proposar la nena.

La Clara ho va intentar però no va aparèixer res de res i es va decepcionar una mica. Quan va arribar el torn de l'Àlex i va dibuixar una casa, la casa va aparèixer al seu davant! No sabien per què passava tot allò, però estaven segurs de què era cosa de màgia. Al dia següent, van despertar i la Clara li va dir que volia tornar a casa seva. Tot i que l'Àlex no volia perdre per sempre a la seva millor amiga, la única amiga, va decidir dibuixar la porta al món normal perquè ella pogués marxar i fos feliç. Després de què la Clara marxés, va dibuixar una goma d'esborrar i va eliminar la porta.

Els dies passaven i l'Àlex va dibuixar una gosseta petita anomenada Kira perquè li fes companyia al món creatiu i per tenir amb qui compartir les seves aventures. Però sempre li faltava la seva gran amiga "Clara".

Cansat d'estar sol, va dibuixar una porta de sortida i va tornar al seu món original. Allà es va retrobar amb la seva amiga.

Els anys van anar passant, i ja de vells, els dos amics van decidir tornar al dibuix del seu món creatiu per no morir mai i viure allà per sempre feliços.

Creative world

6è B

El Jordi i el jardí màgic

Hi havia una vegada un senyor que es deia Jordi. En Jordi tenia un jardí que li agradava molt, anava cada dia a regar les seves meravelloses plantes, flors i roses, tota la gent volia tenir les seves flors! Sobretot les roses perquè eren molt boniques, però ell no les donava per res del món.

Un dia molt assolellat va veure que el seu pi va créixer molt i, amb tot això, va plantar encara més pins i més roses, va planejar pel futur fer més gran el seu jardí. En Jordi, al principi va deixar que creixés el seu jardí, però al cap d'un temps es va adonar que era molt gran per l'espai que tenia.

Després d'uns anys, es va adonar que quan plovia la seva casa i el seu jardí no es mullava i per això deia que el seu jardí era "màgic". Doncs el que va fer, és que va comprar més terreny al voltant de la seva casa, per plantar més i fer el seu jardí més gran. Però un dia no es va creure el que va passar, d'un dia per l'altre, hi havia moltíssimes roses!!! I no eren roses normals, eren roses molt grans i violetes. Es va dir a si mateix: "Ara cuidaré aquest jardí per tota la meua vida" Es va posar molt content perquè ell sabia que no hi havia un jardí igual que el seu en el món. Després, quan va arribar a casa es va plantejar que per l'endemà aniria a comprar més plantes pel seu jardí. Tota la gent es va quedar il.lusionada pel bonic que era el jardí, a en Jordi sempre li van agradar els animals, ell tota la vida va tenir gos i amb l'espai que hi tenia treia cada dia al seu gos al jardí. Al cap d'uns mesos va veure que el seu jardí s'anava morint, igualment no eren totes les plantes, però es notava molt la diferència. Ell va tractar de posar-li aigua, abonament, etc. Però no va aconseguir que creixés. Quan va començar a ocórrer això, ja no hi estava tan content, no treia a passejar al seu gos cada dia, amb tot això ja no hi tenia tanta fe al seu jardí. Ell sabia molt bé que el seu jardí ja no creixia.

En Jordi moltes vegades arribava a casa il.lusionat, d'anar amb alguna cosa per fer créixer el seu jardí. Un dia que el Jordi estava passejant pel carrer es va adonar que estava al costat d'una botiga que es diu la Marioneta, uns amics li havien dit que té una maledicció. Diu que si compres un ninot perds una cosa que sol tens tu en el món. L'única solució és trobar una moneda que té un dibuix d'un home amb una torxa i, aquesta moneda està al costat d'un volcà de Hawaii. Va pensar que potser això era la causa que el seu jardí no hi creixés, perquè ell va menjar d'aquell pa i des d'aquell dia, el seu jardí no va tornar a créixer. A continuació, va fer les seves maletes i se'n va anar cap a Hawaii, on també es va fer uns dies de vacances. Per anar al volcà va haver de llogar un cotxe tot terreny. Quan va arribar al volcà es va posar un vestit de protecció al foc per no cremar-se. La llegenda deia que estava dins d'una cova molt perillosa, perquè té moltes possibilitats que hi hagi un terratrèmol amb lava, perquè està a sota d'un volcà. Després d'anar caminant una bona estona amb la seva lot va trobar dos camins, un per l'esquerra i un altre per la dreta. En Jordi va decidir anar per l'esquerra, perquè ell sentia que per aquell camí hi havia més seguretat.

Quan va arribar va trobar molts tresors d'or, diamants, metalls, etc. En un moment volia agafar tot el que veia, però deia la llegenda que si agafes algun tresor et moriràs a l'instant i només quedarà els teus ossos on vas estar per última vegada. Deixant tot això, va seguir amb la cerca de la moneda, amb el mapa que es va trobar a la cova es va ajudar a guiar-se fins la moneda. Al mapa posava que la moneda està a prop d'un dibuix d'un rei que es deia Enric, era el rei més poderós de l'any 1200. Quan ja era l'hora de posar-se en acció, va succeir una cosa que no se l'esperava, perquè van haver moltes trampes en un segon, just davant seu. La llegenda deia que per aconseguir la moneda primer hauries de lluitar contra el fantasma de l'Enric, és a dir, hauràs d'agafar una clau que obrirà una porta i elimina l'ànima de l'Enric i per fer això has de tocar un mecanisme que invoca a l'ànima. Després d'en recordar-se d'això va començar amb la cerca del botó per activar el mecanisme. I després d'un bon temps per fi el va trobar. Quan va prémer el botó es va obrir una porta amb un fum verd. Quan va començar la batalla l'ànima de l'Enric no es podia moure del lloc, perquè això era un avantatge pel Jordi i per arribar a la clau has de fer un camí i anant prement les palanques i botons correctes perquè si t'equivoques potser activarà una trampa mortal. Després d'activar molts botons, palanques... Per fi va aconseguir la moneda que amb tantes ànsies volia, però quan es va moure una mica i una corda el va agafar i el va llençar a un forat amb moltes serps, però per sort va arribar una persona que va agafar de la corda i el va salvar. Després que el salvés li va agrair molt i aquell home li va dir que ell també va comprar un ninot de la Marioneta i li va quedar la maledicció sense trobar la moneda i amb sort no li van mossegar les serps.

Quan va tornar a casa es va posar molt feliç i com que deien que perquè la maledicció desaparegui has d'enterrar la moneda i esperar uns dies, ell ho va fer. I així va ser al cap d'una setmana va funcionar!, les seves plantes van continuar creixent. Quan el senyor va morir, li va quedar al fill del seu fill dels seus fills i fins ara no se sap res més del jardí ni dels seus fills. Però encara es diu que el seu jardí és el més gran del món.

Crilujua

FELIÇ SANT JORDI 2023

